

ČTVRTÁ KAPITOLA

Bezmocně jsem strnul, protože můj život byl zcela v rukou toho, kdo mě držel. Pan Hroozley skočil a prsty pravice napřáhl jako meč. Švihl rukou těsně nad mou hlavou. Útočník mě pustil a zároveň se skrčil, a jak pan Hroozley prosvištěl kolem něj, dopadl ztěžka na podlahu. Upír se na zemi překulil, vyskočil a chystal se zasadit druhou ránu, když tu ten, kdo mě přepadl, začal hromovat: „Nech toho, Lartene, to jsem já, Gavner!“

Pan Hroozley se zarazil. Já jsem vstal, od toho leknutí jsem se zakuckal, ale už jsem se nebál. Otočil jsem se a uviděl jsem podsaditého chlapíka se zjizvenou, flekatou tváří a tmavými kruhy kolem obou očí. Na sobě měl podobné šaty jako my a čepici měl staženou až přes uši. Poznal jsem ho okamžitě. Byl to Gavner Zurč, upíří generál.

Seznámil jsem se s ním před lety, krátce před tím utkáním s Murloughem.

„Gavnere, ty hlupáku stará!“ rozkřikl se pan Hroozley. „Kdybych tě zasáhl, mohlo být po tobě! Proč ses k nám tak připlížil?“

„Chtěl jsem tě překvapit,“ pokrčil Gavner rameny. „Stopoval jsem vás většinu noci, tak se mi zdálo, že teď je ta pravá chvíle se přiblížit. Nečekal jsem, že při tom málem přijdu o hlavu,“ postěžoval si.

„Měl jsi dávat víc pozor na to, kde jsme, a míň si všímat Darrena a mě,“ vyčetl mu pan Hroozley a ukázal mu krvavé skvrny na stěně a zemi.

„U krve všech vampýrů!“ sykl Gavner.

„Ne, to je krev upíra,“ opravil jej pan Hroozley suše.

„Máš poněť, či je?“ Gavner si pospíšil ochutnat krev.

„Nemám.“

Gavner prolezl celou jeskyni, zkoumal krev a rozbitou rakev a hledal další stopy. Nenašel nic, a tak se vrátil k nám a zamyšleně se drbal na bradě. „Nejspíš ho přepadlo nějaké divoké zvíře,“ přemítal nahlas. „Za dne, když spal, ho tu přepadl medvěd, možná i víc medvědů.“

„Nevidím to tak jistě,“ namítl pan Hroozley. „Medvěd by nadělal víc nepořádku v celé jeskyni, a přitom tady jsou rozházené akorát rakve.“

Gavner znovu přešel očima přes jeskyni, všiml si, že všechno ostatní je, jak má být, a přikývl. „Tak co myslíš, že se tady stalo?“

„Došlo tu k boji,“ usoudil můj učitel. „Mezi dvěma upíry, anebo mezi mrtvým upírem a někým jiným.“

„Kdo by se sem do téhle díry dostal?“ zeptal jsem se.

Pan Hroozley a Gavner se po sobě znepokojeně podívali.

„Možná lovci upírů?“ ucedil Gavner.

Udělal se mi knedlík v krku – na upíří život jsem si už zvykl, ale úplně jsem zapomněl, že na světě jsou taky lidi, co nás mají za obludy a stůj co stůj se nás snaží uštvat a zabít.

„Nebo možná lidé, kteří na něj narazili náhodou a ztratili

nervy,“ pokračoval pan Hroozley. „Už je to dlouho, co nás nějakí lovci upírů stopovali. Tohle mohla být prostě smůla.“ „To je jedno,“ prohlásil Gavner. „Každopádně tu nebudeme trčet a čekat, až se to stane znovu. Na odpočinek jsem se těšil, ale teď si myslím, že bude lepší do téhle pasti nelézt.“ „Souhlasím,“ kývl pan Hroozley, naposledy obešel celou jeskyni a potom jsme ustoupili, ovšem všechny naše smysly byly v pohotovosti a pátraly po sebenepatrnějším náznaku nebezpečí.

Na noc jsme se uložili uprostřed kruhu hustě rostoucích stromů a zapálili jsme si výjimečně oheň – všechny nás po tom, co jsme viděli v jeskyni, mrazilo až do kostí. A zatímco jsme si povídali o mrtvém upírovi a o tom, jestli máme prohledávat okolí a pátrat po jeho těle, Lidičkové se vrátili a nesli si uloveného mladého jelena. Podezřívavě pokukovali po Gavnerovi a on pokukoval zrovna tak podezřívavě po nich.

„Co tihle mají co chodit s tebou?“ zasyčel.

„Pan Sudd nedal jinak, než že je musím přibrat,“ odtušil pan Hroozley, a když viděl, že Gavner by se rád vyptával dál, zvedl ruku a zarazil ho. „Jindy,“ slíbil. „Nejdřív se najíme a budeme se zabývat smrtí našeho druhu.“

Stromy nás chránily před ranním sluncem, a tak jsme vysedávali ještě dlouho po svítání a povídali si o mrtvém upírovi. Nemohli jsme pro něj nic udělat – oba upíři se rozhodli, že žádné pátrání nebude, protože by nás to zpozdilo, a tak se řeč později stočila k jiným věcem. Gavner se znovu zeptal na Nárůdek a pan Hroozley mu vyložil, jak se v panoptiku objevil pan Sudd a přinutil nás vzít je s sebou. Potom se Gavnera zeptal, proč nás stopoval.

„Věděl jsem, že půjdeš představit Darrena knížatům,“ vysvětlil Gavner. „Proto jsem vypátral tvůj mentální obrazec a šel po tvé stopě.“ (Upíři jsou totiž s to navázat mezi sebou mentální spojení.) „Musel jsem to vzít napříč, byl jsem stovky kilometrů dál na jih, ale k smrti nerad putuju sám: je to nuda, nemít si s kým promluvit.“

Při tom povídání jsem si všiml, že Gavnerovi chybí na noze dva prsty, a tak jsem se ho na to zeptal. „Omrzliny,“ ohlásil vesele a zahýbal těmi zbývajícími třemi. „Před pár Radami jsem si po cestě zlomil nohu. Abych se dostal do odpočívadla, musel jsem se pět nocí plazit. Bylo to vysloveně upíří štěstí, že jsem nepřišel o víc než o těch pár prstů.“

Upíři si pak hodně povídali o minulosti, o starých přátelích a o minulých Radách. Myslel jsem, že přijde řeč i na Murlougha – konečně právě Gavner oznámil panu Hroozleymu, kde šílený vampýr je – ale kdepak, ani slovo.

„Jak ses měl?“ zeptal se mě Gavner.

„Dobře.“

„Ještě ses ze života s tím starým lakomcem nezbláznil?“

„Zatím to zvládám,“ usmál jsem se.

„Co takhle dotankovat, nic?“ zeptal se.

„Cože?“

Zvedl prsty, abych viděl desítku jizev na jejich bříchách, obvyklé znamení upíra. „Nemáš v úmyslu stát se úplným upírem?“

„Nemám,“ odpověděl jsem honem, ale pak jsem se po očku podíval na pana Hroozleyho. „Nemám nic takového v úmyslu, že ne?“ ujišťoval jsem se znepokojeně.

„Ne,“ pousmál se můj učitel. „Aspoň ne, dokud nedosáhneš lidské dospělosti. Kdybych z tebe udělal úplného upíra hned teď, trvalo by ti šedesát nebo sedmdesát let, než bys dospěl.“

„To bych se vsadil, že je to hrůza, stárnout jako kluk tak pomalu,“ poznamenal Gavner.

„To teda je,“ souhlasil jsem s povzdechem.

„Časem se to zlepší,“ odhadl pan Hroozley.

„Jasně,“ ucedil jsem ironicky, „až budu úplně dospělý, za nějakých mizerných třicet let!“ Vstal jsem a znechuceně jsem potřásl hlavou. Bývám z toho často ubitý, když se mi myšlenky zatoulají k té věčnosti, kterou ještě budu muset strávit na cestě k dospělosti.

„Kam jdeš?“ zeptal se pan Hroozley, když si všiml, že jsem zamířil mezi stromy.

„K potoku. Doplnit čutory.“

„Možná by jeden z nás mohl jít s tebou,“ navrhl Gavner.

„Darren není dítě,“ odpověděl starý upír, než jsem něco stihl říct já. „Nic se mu nestane.“

Zamaskoval jsem úsměv, protože při těch vzácných příležitostech, kdy mě upír nějak pochválil, mi to vždycky dělalo radost, a šel jsem dál k potoku. Ledová voda tekla rychle a hlučně zurčela. Naplnil jsem čutory, opláchl jsem jim hrdla a sobě prsty. Kdybych byl člověk, omrzl bych, ale upíři jsou o moc odolnější.

Zrovna jsem zátkoval druhou čturu, když ke mně z protějšího břehu potoka doletěl drobný obláček sraženého dechu. Zvedl jsem hlavu, celý překvapený, že by se nějaké divoké zvíře odvážilo tak blízko, a najednou jsem se díval přímo do zářících očí velikého, hladově vypadajícího vlka s ostrými tesáky.